

Стелиш мені запашний шамкотливий килим,
Застеляєш його м'яким простирадлом тіні
І вкриваєш мене мерехтливим плащем...

У течію думок
Струшуєш скоцюрблені листочки —
Карлики-кораблики,
Навантажені дарами:

Співуча вербова КОЛИСКА
(в гаю росло,
в печі мліло,
тепер носить
душу й тіло), По вінця налита дитячими снами;

Щедра ЛОЖКА грушева
(людей годую,
сама голодна,
часом гаряча,
часом холодна);

Наша стара порохнява СКРИНЯ
(сама гола,
а за пазухою
сорочки носить);

ХАТА на зрубі
В кресані солом'яній
(стоїть Гася,
надулася:
полу відкрила —
людей впустила)...

Мені до вподоби, дерево,
Щедрість твоя.
Зі струн твого серця роблю
Голосну лебединою СКРИПКУ
(в лісі росло,
на комині сохло,
прийшло в село —
людей трясло),
Що на ній твій смуток
Плаче без сліз.

І коли мене востаннє
Візьмеш у жменю дубової ДОМОВИНИ
(темне корито,
другим накрито)
І життя перекреслиш безжальним хрестом, —
Піднімуся з могили деревом,
Щоб щедроту твою повторить.

1966

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.